

LBRIS

We know
books

101 PILDE

*Rugăciunea
luminează sufletul*

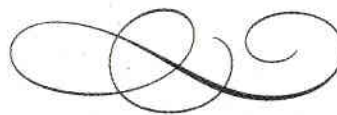
*Culegere de pilde și
povestiri creștine*

Traducere din limba rusă
Florentina Cristea

editura
Σοφία

București

- Nu fi ca o muscă săcăitoare, care uneori zboară fără rost, iar câteodată chiar și înțepă, iar apoi se satură și de una, și de alta! Fii ca o albină înțeleaptă, care primăvara își începe lucrul cu sânguință și până în toamnă își termină fagurii de miere!

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
Despre credință și necredință.....	9
Despre rugăciune.....	21
Despre țelul și sensul vieții.....	29
Despre smerenie.....	39
Despre milă și neagoniseală.....	49
Despre dragoste.....	59
Despre înțelepciune și simplitate.....	67
Despre îndreptarea vieții noastre.....	77

Despre credință și necredință

1

Odată, în Egiptul antic, doi prieteni din Alexandria au luat hotărârea să plece în lume, să găsească cel puțin un om care să fie înțelept și fericit. După îndelungi și zadarnice căutări s-au oprit la un sfânt bătrân, ce trăia singur în pădure.

Pustnicul s-a înclinat înaintea lor până la pământ și i-a primit cu bucurie în casă. După lungi conversații și întrebări, călătorii s-au convins că, într-adevăr, au găsit un om în care înțelepciunea se îmbină cu fericirea.

– Omule al lui Dumnezeu, noi nu putem trăi ca tine! Cum putem dobândi, așadar, fericirea? – au întrebat ei.

Pe omul lui Dumnezeu l-au podidit lacrimile, a ridicat ochii la cer și a spus:

– Nici nu e nevoie să trăiți la fel ca mine. Dar, pentru a deveni fericiți, urmați câteva rânduieli.

Gândiți-vă la Dumnezeu cel puțin tot atât de mult cât vă gândiți la oameni.

Temeți-vă de Dumnezeu cel puțin tot atât de mult cât vă temeți de oameni.

Cinstiți-L pe Dumnezeu cel puțin tot atât de mult cât îi cinstiți pe oameni.

Rugați-vă lui Dumnezeu cel puțin tot atât de mult cât vă rugați de oameni.

Nădăduiți în Dumnezeu cel puțin tot atât de mult cât nădăduiți în oameni.

Împliniți legea lui Dumnezeu cel puțin tot atât de mult cât o împliniți pe cea a oamenilor.

Mulțumiți-I lui Dumnezeu cel puțin tot atât de mult cât le mulțumiți oamenilor.

Slăviți-L pe Dumnezeu cel puțin tot atât de mult cât îi slăviți pe oameni!

După această lecție de viață, prietenii s-au întors fericiți acasă.

2

Un bătrân a spus:

– Oricine crede că poate cunoaște tainele lui Dumnezeu cu ajutorul teoriilor științei este ase-

menea unui nerod, care vrea să vadă Raiul prin telescop. La fel de imposibil este să pui Sfânta Evanghelie în acord cu judecata omului. La temelia judecății omului stă câștigul. Pe când la temelia Sfintei Evanghelii – dragostea.

3

În vara anului 1921, medicul și preotul Valentin Voino-Iasenețki (ulterior Sfântul Ierarh Luca al Crimeii) a fost nevoit să vorbească în public la procesul de la Tașkent în apărarea medicilor.

– Spuneți, tovarășe popă și profesor Voino-Iasenețki, cum vine asta – noaptea vă rugați, iar ziua tăiați oameni? – l-a întrebat un ofițer de securitate pe nume Peters.

– Eu tai oameni pentru a-i salva, dar dumnea-voastră în numele a ce tăiați oameni, domnu-le procuror? – a întrebat la rândul său părintele Valentin.

Publicul a întâmpinat acest răspuns cu aplauze. Atunci Peters a pus o întrebare care, după socotelile sale, ar fi trebuit să schimbe starea de spirit a publicului.

– Cum de credeți în Dumnezeu, tovarășe popă și profesor Voino-Iasenețki? L-ați văzut, oare, pe Dumnezeul dumnea-voastră?

La care preotul și chirurgul a răspuns calm:

– Pe Dumnezeu, într-adevăr, nu L-am văzut, domnule procuror. Dar am făcut multe operații pe creier și, la deschiderea craniului, nu am văzut niciodată nici mintea, nici conștiința acolo.

„Cazul medicilor” a suferit un eșec rușinos. Potrivit martorilor oculari, condamnații au fost salvați atunci de la execuție tocmai de răspunsurile preotului și chirurgului Voino-Iasenețki.

4

Bătrânul Amfilohie Makris, mulți ani egumenul mănăstirii Sfântului Ioan Teologul din Patmos, a întemeiat pe insulele grecești câteva mănăstiri, adăposturi pentru copii și așezăminte filantropice.

Înțeleptul bătrân de multe ori se exprima în pilde.

– Hristos vine adesea și bate la ușa voastră, și voi Îl invitați să ia loc în antreul sufletului vostru – spunea el despre credință. Apoi vă adânciți în treburile zilnice, care vă fac să uitați de Marele Oaspete. El așteaptă sosirea voastră, iar, dacă trece prea mult timp și nu apăreți, Se ridică și pleacă. În alte cazuri, sunteți atât de ocupați, încât Îi răspundeți de la fereastră. Nici măcar nu aveți timp să-I deschideți ușa.

5

Odată un filosof și-a propus să întemeieze în locul creștinismului o altă religie – una nouă. Dar, orice ar fi născocit el, nimic nu funcționa: oamenii nu își doreau să devină adepții săi.

El s-a plâns de eșecul lui unui înțelept, și acela i-a spus:

– Introducerea unei noi religii într-o țară nu este o sarcină ușoară. Dar eu știu ce ar trebui să faci pentru aceasta.

– O, fac orice! – a exclamat filosoful, numai să-mi spui!

– Bine, atunci mergi în lume, vindecă bolnavii și înviază morții, apoi du-te la răstignire. După aceea vei fi îngropat, iar a treia zi vei învia din morți. De vei face toate acestea, negreșit în curând îți vei atinge scopul...

6

Iată cum a explicat bătrânul sârb Tadei de la mănăstirea Vitovnița de ce le este greu oamenilor moderni să creadă:

– Este greu să ni Se arate Dumnezeu, deoarece omul este ca o oglindă spartă, în care mesajele duhovnicești se reflectă fragmentar și întotdeauna diferit. Fiecare primește atât cât îi per-

mite oglinda sa cu care vine în lume. Până când puterea lui Dumnezeu nu ne va aduna și uni din nou într-un întreg, noi vom rămâne sfărâmați și împrăștiați.

Hristos a venit pe pământ pentru ca oglinda noastră să devină iar întreagă și să Îl reflecte clar pe Dumnezeu.

7

– Am cunoscut un om care ura crucea – i-a spus un monah unui profesor universitar. La început i-a interzis soției sale să poarte cruciuliță la gât și să atârne crucea pe perete. Apoi a început să dărâme crucile de pe marginea drumului, căci locuia într-o țară în care crucile erau așezate de-a lungul drumurilor. Odată a tăiat un gard viu, pentru că a observat că ramurile lui erau împletite în formă de cruce. Când s-a întors acasă, era deja nebun. A văzut în casă grinzile încrucișate și acele încrucișări de scânduri care susțin mobila. Într-un cuvânt, a făcut bucăți tot ce a putut...

– Este adevărat? – a întrebat profesorul.

– O, nu – a răspuns monahul –, aceasta este doar o pildă! O pildă despre oameni ca dumnea-ta. La început, respingeți crucea, apoi – tot ce se află în lume. La început, urâți tot ce nu se supu-

ne logicii, apoi – absolut totul, căci nimic din lume nu se supune logicii fără să lase vreo urmă.

8

Un preot a obosit atât de mult să audă justifi-cări din partea oamenilor care nu vin la biserică, încât a alcătuit prin analogie *Zece motive pentru care nu mă spăl pe față*:

1. Pentru că am fost forțat să mă spăl când eram copil.

2. Cei care se spală sunt fățarnici: au impresia că ei sunt mai curați decât ceilalți.

3. Nu pot alege care săpun este mai bun.

4. Cândva obișnuiam să mă spăl, dar apoi m-am săturat.

5. Acum mă spăl doar de sărbători – de Paști și de Crăciun.

6. Nici unul dintre prietenii mei nu se spală.

7. Voi începe să mă spăl când voi fi bătrân și murdar.

8. Nu am timp în plus pentru spălat.

9. Iarna apa este prea rece, iar vara, prea caldă.

10. Nu vreau ca producătorii de săpun să câștigate bani de pe urma mea.